

15/10/88
Grosse

VONNIS uitgesproken door de voorzitter van de **TWAALFDE KAMER** in de buitengewone openbare terechtzitting van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, op **DONDERDAG, DERTIG JULI TWEEDUIZEND VIJFTIEN.**

Mr.

In :

Uit:

UR.

RD

EUR

dd.

INZAKE :

A.R. 14/2210/A

1. [REDACTED]

2. [REDACTED]

- allen verblijvende te 2140 Bergerhout, Schoenstraat 153,
- beiden in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen [REDACTED]

Grosse

Mr.

In :

Uit:

UR.

RD

EUR

dd.

- eisers - verweerders op tegenvordering
ter zitting vertegenwoordigd door mr. K. Blomme, advocaat, met kantoor
te 8820 Torhout, Vredelaan 66.

TEGEN:

1. HET OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN ANTWERPEN,
met zetel gevestigd te 2000 Antwerpen, Lange Gasthuisstraat 33.

- eerste verweerder -
ter zitting vertegenwoordigd door de heer B. CONVENTS, maatschappelijk werker,
volmachtdrager.

2. FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR DE OPVANG VAN ASIELZOEKERS (kort FEDASIL),
met zetel te 1000 Brussel, Kartuizersstraat 21.

- tweede verweerder - eiser op tegenvordering
ter zitting vertegenwoordigd door mr. A. Wattecamps loco mr. A. Detheux,
advocaat, met kantoor te 1050 Brussel, Maliestraat 13.

VERLEENT DE RECHTBANK HET VOLGENDE VONNIS

Gezien de stukken van het geding, gevoegd bij het dossier van de rechtspleging, zoals vermeld op de inventaris ervan.

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, gewijzigd bij de wet van 10 oktober 1967 houdende het gerechtelijk wetboek, zoals gewijzigd bij wet van 23 september 1985, met ingang van 1 september 1988.

Gehoord partijen in hun middelen en gezegden ter openbare terechtzitting van 28 mei 2015.

Gelet op het schriftelijk advies van de heer W.MIGNOLET, substituut-arbeidsauditeur, ontvangen ter griffie van deze rechtbank op 9 juni 2015.

Rechtsprekende op de stukken van het dossier.

****

1. DE VORDERING

Op 14 januari 2014 besliste het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst van het OCMW van Antwerpen dat de heer en mevrouw [REDACTED] geen recht hebben op een equivalent leefloon vanaf 5 december 2013.

Waarom? De wet zegt dat OCMW Antwerpen niet bevoegd is voor uw probleem. We kunnen u financieel niet helpen.

De heer en mevrouw [REDACTED] dienden op 16 april 2014 een verzoekschrift in en gaan in beroep tegen deze beslissing.

De rechtbank ontving de vordering op tijd en op de correcte manier. De vordering is ontvankelijk.

De heer en mevrouw [REDACTED] vorderen:

- steun gelijk aan het leefloon gezinslast vanaf 5 december 2013
- gewaarborgde kinderbijslag
- tussenkomst dringende medische hulp

****

Tijdens de procedure werd FEDASIL in zake geroepen.

De heer en mevrouw [REDACTED] vorderen ten aanzien van FEDASIL:

Te zeggen voor recht dat FEDASIL gehouden is tot opvang die niet gebonden is aan een termijn van 30 dagen en ook niet aan de vereiste van medewerking aan vrijwillige terugkeer en door dit niet te doen gehouden is tot uitvoering bij wijze van equivalent voor de periode van 5 december 2013 tot 30 juni 2014 door het ten laste nemen van steun gelijklopend aan het leefloon als personen met gezinslast en verder gewaarborgde kinderbijslag.

FEDASIL stelt een tegeneis en vordert een geldboete t.b.v. 1 000 euro en vraagt het omslaan van de rechtsplegingsvergoeding t.b.v. 273,50 euro.

2. SOCIAAL VERSLAG EN STANDPUNT OCMW

De heer ██████████ (36 j) en zijn echtgenote (33 j) komen uit Tsjetsjenië. Ze hebben vier kinderen, het jongste kind is 1 jaar.

Mijnheer heeft ernstige nierproblemen. Hij lijdt aan een chronische hepatitis C infectie. Hij heeft levenslang niervervangende therapie nodig ofwel in de vorm van hemodialyse ofwel transplantatie. Hij neemt veel medicijnen. Hij moet driemaal per week naar de nierdialyse gaan. Hij staat op de lijst voor een niertransplantatie.

Het OCMW neemt de kosten van ziekenvervoer en dialyse ten laste.

Het gezin kwam in 2010 naar België. Hun asielaanvraag werd afgewezen. Hun regularisatieaanvraag op basis van medische redenen werd ontvankelijk verklaard en op 15 juli 2011 gegrond verklaard waarna het gezin in het bezit werd gesteld van een inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 5 augustus 2013 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat hun verblijfsmachtiging niet langer verlengd mag worden om reden:

“Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaat, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is.”

Volgens de raadgevende arts vormt de aandoening geen risico voor het leven of de fysieke integriteit want de vereiste medische behandeling (nierdialyse) is beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst. Een transplantatie kan een definitieve oplossing bieden doch werd door DVZ niet weerhouden als zijnde noodzakelijk.

Er werd een bijlage 13, bevel om het grondgebied te verlaten, gegeven.

Op 5 december 2013 werd deze bijlage 13 aan betrokkenen ter kennis gebracht.

Tegen deze beslissingen werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 1 april 2014 werd het beroep verworpen.

Het OCMW schafte de financiële steun af vanaf 5 december 2013. De medische hulp werd wel verder toegekend.

Het gezin deed op 1 juli 2014 een nieuwe aanvraag. Met het gezin werd repatriëring via IOM besproken en opvang via FEDASIL. Het gezin wenste expliciet geen beroep te willen doen op deze vormen van hulpverlening. Het BCSD besliste op 14 juli 2014 opnieuw financiële steun te weigeren vanaf 1 juli 2014. Medische hulp blijft verder toegekend. Tegen deze beslissing werd geen beroep aangetekend.

3. STANDPUNT EISENDE PARTIJEN

Eisende partijen dienden verschillende procedures in tot het bekomen van een legaal statuut, o.a. een aanvraag 9ter en anderzijds een aanvraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten met medegaande vraag tot verlenging van het recht op materiële opvang.

In afwachting van hun aanvraag blijven ze gerechtigd op opvang.

Zij hebben een aanvraag ingediend bij FEDASIL tot het bekomen van een opvangplaats op basis van het KB 2004 (illegaal gezin met minderjarige kinderen) waarop nog geen wettelijk antwoord is gekomen. Ondanks de wettelijke taak van FEDASIL bleef deze tot op heden in gebreke dergelijke opvangplaats voor te stellen.

FEDASIL voegt allerlei voorwaarden toe aan de opvang die onwettelijk zijn. Zo onder meer de voorwaarde dat de opvang beperkt is tot 30 dagen en dat er een terugkeertraject wordt ondertekend. Dergelijke voorwaarden kunnen niet opgelegd worden door FEDASIL; terugkeer is de taak van DVZ, opvang de taak van FEDASIL.

Zij beroepen zich op art. 1, art. 57 §2,2° en art. 60§3 van de OCMW-wet.

Het feit dat het gezin onwettelijk verblijf heeft, kan geen voldoende motivering zijn om maatschappelijke dienstverlening te weigeren.

De heer [REDACTED] roept de absolute onmogelijkheid in om het grondgebied te verlaten en verwijst hiervoor naar de arresten van het Grondwettelijk Hof 80/1999 en 194/2005. In casu is er onmiskenbaar sprake van onverwijderbaarheid wegens medische redenen die bewezen worden door de veelheid aan medische attesten. Een strikte opvolging door een specialist is noodzakelijk.

4. STANDPUNT FEDASIL

Gelet op het feit dat het OCMW Antwerpen op geen enkel moment een aanvraag tot huisvesting heeft overgemaakt aan FEDASIL heeft FEDASIL dienaangaande geen beslissing kunnen nemen. Het ontbreekt verzoekende partij dan ook elk belang of hoedanigheid om een vordering lastens FEDASIL in te stellen. De vordering is niet toelaatbaar.

De arbeidsrechtbank is niet bevoegd gelet wegens gebrek aan geschil tussen verzoekende partij en FEDASIL.

Uit stuk 9 van het OCMW blijkt dat verzoekende partij NIET wenst opgevangen te worden door FEDASIL.

FEDASIL stelt een tegeneis en vordert een geldboete t.b.v. 1 000 euro en vraagt het omslaan van de rechtsplegingsvergoeding t.b.v. 273,50.

5. ADVIES ARBEIDSAUDITEUR

De heer Arbeidsauditeur is van oordeel dat de vordering van de heer [REDACTED] tegen FEDASIL onontvankelijk is.

De betwiste periode is beperkt van 5 december 2013 tot en met 30 juni 2014.

Eisende partijen kunnen geen medische overmacht aantonen. Dringende medische hulp werd toegekend.

A.R. 14/2210/A
twaalfde kamer

Het gezin is echter in de periode tussen 5 december 2013 en 4 januari 2014 nog steeds gerechtigd op een equivalent leefloon. Het bevel om het grondgebied te verlaten eindigde op 4 januari 2014.

De rol van het OCMW in de opvang van minderjarige kinderen beperkt zich tot het vaststellen van de staat van behoefte.

Het OCMW diende op basis van een sociaal onderzoek na te gaan of alle wettelijke voorwaarden zijn vervuld om materiële hulp te verlenen aan de kinderen van eisende partij. Uit het administratief onderzoek blijkt niet dat het OCMW materiële hulp aan de minderjarige kinderen heeft aangeboden in de periode dat de termijn om het grondgebied te verlaten dreigde te verstrijken of in de betwiste periode. Pas op 1 juli 2014 deed het OCMW een aanbod materiële opvang. De procedure van het KB van 24 juni 2004 werd niet nageleefd. Het OCMW is niet ontheven van haar plicht tot het verschaffen van de meest gepaste maatschappelijke dienstverlening zolang de voorwaarden van art. 57 §2, 2° OCMW-wet niet vervuld zijn.

De minderjarige kinderen van eisende partijen hebben recht op de meest gepaste dienstverlening. De ouders hebben in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, recht op financiële steun tussen 5 januari 2014 tot en met 30 juni 2014.

De tegenvordering van FEDASIL tegen eisende partijen is ongegrond.

6. BEOORDELING

6.1. Wat betreft de vordering tegen het OCMW Antwerpen

De periode van 5 december 2013 tot en met 4 januari 2014.

Artikel 57 §2 eerste lid, 1° Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW, beperkt de taak van het OCMW tot het verlenen van dringende medische hulp wanneer het gaat om een vreemdeling die illegaal in het land verblijft. Met deze bepaling beoogde de wetgever de betrokken vreemdelingen te ontmoedigen hun verblijf in België te verlengen.

De maatschappelijke dienstverlening aan een vreemdeling die werkelijk steuntrekkende was op het ogenblik dat hem een uitvoerbaar bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt met uitzondering van de dringende medische hulp, stopgezet de dag dat de vreemdeling daadwerkelijk het grondgebied verlaat, en ten laatste de dag van het verstrijken van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. (art 57, §2, vijfde lid)

Niet het afschrijven uit het vreemdelingenregister maakt een einde aan het recht op steun, wel het einde van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gezin verblijft nog steeds op hetzelfde adres in Antwerpen, niettegenstaande zij ambtshalve werden afgeschreven op dit adres.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht op 5 december 2013. Het gezin kreeg 30 dagen te rekenen vanaf de kennisgeving om het grondgebied te verlaten. Zij hebben recht op een equivalent leefloon van 5 december 2013 tot en met 4 december 2014.

De periode van 5 januari 2014 tot en met 30 juni 2014.

1. De heer, ██████████ toont niet aan dat er een absolute onmogelijkheid was om terug te keren

Artikel 57§2 eerste lid, 1° geldt niet voor vreemdelingen die om redenen onafhankelijk van hun wil verhinderd zijn om naar hun land terug te keren. (Cass. 18 december 2000, S980010/F, www.juridat.be.)

Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat het niet geven van steun aan personen zonder wettig verblijf doch die niet kunnen gerepatriëerd worden wegens medische redenen een onevenredige discriminatie zou uitmaken. De vreemdeling die, om medische redenen, in de absolute onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, moet derhalve maatschappelijke dienstverlening kunnen genieten. (Arbitragehof, 30/6/99, Rev. Des Etrangers 1999, n°103, 227) In haar arrest van 43/2013 van 21 maart 2013 bevestigde het Grondwettelijk Hof dit principe. (Grondwett. Hof, 21 maart 2013, AR 43.2013, www.juridat.be)

De 'absolute onmogelijkheid' is niet alleen de onmogelijkheid om te reizen maar ook de 'onmogelijkheid om een adequate verzorging te krijgen in zijn land van herkomst of het land dat de betrokkene dient terug te nemen' (Grondwettelijk Hof 21 december 2005, nr. 194/2005).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft weliswaar geoordeeld dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel 'in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn', kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De bewijslast hiervan ligt op eisende partijen. Deze leggen geen recente, overtuigende stukken neer.

De heer en mevrouw ██████████ tonen niet aan dat de ziekte van mijnheer het gezin belette te reizen. Volgens DVZ is de vereiste medische behandeling (nierdialyse) beschikbaar én toegankelijk in het land van herkomst. Een transplantatie kan een definitieve oplossing bieden doch werd door DVZ niet weerhouden als zijnde noodzakelijk.

Er zijn geen recente medische stukken.

Op basis van de voorgelegde stukken kan de rechtbank niet besluiten tot een absolute onmogelijkheid om terug te keren noch dat het hier een zeer uitzonderlijke situatie betreft.

2. De kinderen hebben recht op opvang

Artikel 57§2,2° van de OCMW-wet bepaalt dat de taak van het OCMW beperkt is tot het vaststellen van de staat van behoeftigheid doordat de ouders hun onderhoudsplicht niet nakomen of niet in staat zijn deze na te komen, wanneer het gaat om een vreemdeling jonger dan 18 jaar die met zijn ouders illegaal in het Rijk verblijft.

In dat geval wordt de maatschappelijke hulpverlening beperkt tot de materiële hulp die onontbeerlijk is voor de ontwikkeling van het kind en uitsluitend wordt verstrekt in een federaal opvangcentrum overeenkomstig de voorwaarden en nadere regels bepaald door de Koning. De aanwezigheid in het opvangcentrum van de ouders of van de personen die het ouderlijk gezag over het kind daadwerkelijk uitoefenen, wordt gewaarborgd.

Artikel 60 van de Wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (verder opvangwet genoemd) bepaalt dat FEDASIL belast is met de toekenning van de materiële hulp aan minderjarigen die illegaal met hun ouders op het grondgebied verblijven en van wie de staat van behoefte door een OCMW is vastgesteld, wanneer de ouders niet in staat zijn hun onderhoudsplicht na te komen.

Het OCMW moet betrokkenen op de hoogte brengen van de mogelijkheden.

Bij KB van 24 juni 2004, genomen in uitvoering van artikel 60 van de opvangwet, wordt de procedure bepaald voor de toekenning van deze materiële hulp. De minderjarige, of minstens één van zijn ouders in zijn naam, moet een aanvraag indienen bij het OCMW van de gewoonlijke verblijfplaats van de minderjarige.

Het OCMW zal op basis van een sociaal onderzoek nagaan of alle wettelijke voorwaarden zijn vervuld. Zijn de voorwaarden vervuld en verbindt de aanvrager zich schriftelijk om het voorstel tot huisvesting te aanvaarden, dan wordt FEDASIL door het OCMW op de hoogte gebracht van de beslissing tot toekenning van het recht op materiële hulp. De aanvrager moet zich binnen de 30 dagen aanbieden bij FEDASIL.

Uit het sociaal verslag blijkt dat het OCMW het gezin in de betwiste periode niet geïnformeerd heeft over de mogelijkheid om opgevangen te worden met hun kinderen in een federaal opvangcentrum. Het OCMW heeft haar informatieplicht, opgelegd door artikel 60§2 van de OCMW-wet, niet nageleefd. Hierdoor heeft het gezin geen aanvraag ingediend voor opvang bij FEDASIL.

Pas op 1 juli 2014 werd hen door het OCMW een voorstel opvang voorgelegd.

Dit voorstel bevatte echter een aantal onwettelijke bepalingen, zodat het feit dat de heer en mevrouw ██████████ weigerden dit te ondertekenen, niet kan beschouwd worden als een afwijzing van opvang in een opvangstructuur.

In een recent arrest van de Raad van State van 23 april 2015 (n° 230.947) werd immers geoordeeld dat de materiële opvang van minderjarigen die illegaal met hun ouders in het land verbleven niet aan een termijn kan onderworpen worden en ook niet kan gekoppeld worden aan de voorwaarde van een gedwongen of vrijwillige terugkeer. De enige modaliteit die het KB van 24 juni 2004 stelt is dat er een begeleidingstraject zal opgemaakt worden. Het Hof verbreekt de overeenkomst tussen FEDASIL en de Dienst Vreemdelingenzaken van 29 maart 2013 waarin zij nieuwe modaliteiten vastlegden voor opvang van onwettig verblijvende gezinnen met minderjarige kinderen. De beperking in de tijd van het recht op opvang wordt onwettig bevonden.

De rechtbank volgt het advies van de heer Arbeidsauditeur waar deze stelt dat het OCMW gehouden was materiële hulp aan de kinderen te verschaffen, zolang de opvang door FEDASIL wegens nalatigheid van het OCMW, niet wordt verstrekt. Het gezin voldeed immers aan de voorwaarden van het KB van 24 juni 2014. De behoefteigheid werd destijds vastgesteld door de maatschappelijk werker.

3. De heer [REDACTED] heeft tot 1 april 2014 een eigen recht op maatschappelijke dienstverlening in afwachting van een uitspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De rechtbank oordeelde eerder (sub 1.) dat er geen zeer uitzonderlijke situatie wordt aangetoond waardoor het voor de heer [REDACTED] absoluut onmogelijk is om het land te verlaten.

In casu was er in de periode van 5 januari 2014 tot 1 april 2014 echter nog een beroep hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van DVZ waarbij de verlenging van de verbijfsmachtiging artikel 9 ter werd geweigerd en tegen het BVG. Dit beroep is normaal niet opschortend, zodat het verblijf van de vreemdeling tijdens de duur van het onderzoek van zijn beroep als illegaal wordt beschouwd.

****

In haar arrest Abdida (C 562/13) van 18 december 2014 oordeelde het Hof Van Justitie dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling

- die geen schorsende werking toekent aan een beroep dat wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt wordt gelast het grondgebied van een lidstaat te verlaten, wanneer de uitvoering van dat besluit voor die derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, en
- die niet bepaalt dat in de mate van het mogelijke wordt voorzien in de elementaire levensbehoeften van die derdelander teneinde te verzekeren dat de dringende medische zorg en de essentiële behandeling van ziekte daadwerkelijk worden verstrekt tijdens de periode waarin de lidstaat als gevolg van het instellen van dat beroep is de verwijdering van die derdelander uit te stellen.

De lidstaten zijn, aldus het HvJ, verplicht om een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt en die een beroep heeft ingesteld tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor hem een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, de in artikel 14 van de richtlijn 2008/115 bedoelde waarborgen in afwachting van terugkeer te bieden, meer bepaald zo veel als mogelijk te voorzien in de elementaire basisbehoeften. (HvJ 18 december 2014, C-562/13, overwegingen 53-62, www.kruispuntmi.be)

****

De heer [REDACTED] lijdt zonder twijfel aan een ernstige ziekte. Hij moet drie maal per week naar de nierdialyse en staat dringend op een lijst voor een niertransplantatie. In zijn land van herkomst blijkt een transplantatie niet mogelijk te zijn. De ernst van de aandoening werd gedurende twee jaar erkend als reden voor een tijdelijke regularisatie artikel 9 ter. De ziekte is niet te genezen, tenzij mits transplantatie.

De rechtbank oordeelt dat de heer [REDACTED] gedurende deze periode ernstige redenen kon invoeren om zijn repatriëring tegen te houden tot na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Eens hij het land zou verlaten, zou hij immers niet meer in aanmerking komen voor een niertransplantatie en blijft hij levenslang afhankelijk van dialyse.

In afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had de heer [REDACTED] recht op financiële steun vanwege het OCMW, voldoende om in zijn basisbehoeften en dat van zijn gezin te voorzien.

4. Mevrouw [REDACTED] heeft vanaf 1 mei 2014 een eigen recht op financiële steun.

Mevrouw is op 4 juni 2014 bevallen van een zoon, [REDACTED]. Als hoogzwangere vrouw kon zij niet zomaar per vliegtuig gerepatrieerd worden. In bepaalde gevallen na 28 weken, zeker na een zwangerschap van 36 weken, verbieden de meeste luchtvaartmaatschappijen de reis.

Het kindje werd een maand te vroeg geboren en moest langer in het ziekenhuis verblijven. De eerste maand na de geboorte, voor een premature baby, is een vliegtuigreis evenmin aangewezen.

Mevrouw kon bijgevolg in de periode van 1 mei 2014 tot en met 30 juni 2014 niet gerepatrieerd worden.

****

De behoefte in de betwiste periode wordt niet betwist. Het gezin is niet in staat om de huishuur en de vaste kosten te betalen. Het gezin ging leningen aan. Zolang de verblijfspapieren in orde waren, werd de behoefte niet in vraag gesteld. Dringende medische hulp werd wel toegekend.

De rechtbank is van oordeel dat in de periode van 5 december 2013 tot en met 30 juni 2014 financiële steun dient toegekend te worden gelijk aan het leefloon van een gezin te vermeerderen met een bedrag gelijk aan de kinderbijslag.

6.2. Wat betreft de vordering tegen FEDASIL

Terecht werpt FEDASIL op dat er geen aanvraag werd gedaan, zodat zij niet gehouden kon worden opvang te verlenen. FEDASIL dient immers slechts opvang en materiële hulp te verstrekken wanneer zij door het OCMW op de hoogte werd gebracht en de aanvrager de huisvesting in een federaal opvangcentrum heeft aanvaard.

Dit deel van de vordering is ongegrond.

6.3. Wat betreft de vordering van FEDASIL tegen de heer [REDACTED]

Artikel 780bis Ger. W. bepaalt dat de partij die de rechtspleging aanwendt voor kennelijk verdragende of onrechtmatige doeleinden kan veroordeeld worden tot een geldboete van 150 euro tot 2 500 euro, onverminderd de schadevergoeding die zou kunnen gevorderd worden.

In casu is er sprake noch van een verdragend noch van een onrechtmatige doeleinde.

Een vordering die ongegrond is, is uiteraard niet noodzakelijk onrechtmatig. De heer en mevrouw [REDACTED] hadden immers principieel het recht om samen met hun kinderen opgenomen te worden in een instelling van FEDASIL.

Op welke wijze en onder welke voorwaarden dit recht kon worden uitgeoefend, maakt voorwerp uit van deze beslissing. Als belanghebbende partij was het gerechtvaardigd om FEDASIL mee op te roepen. Deze vordering is ongegrond.

Besluit:

De heer en mevrouw ██████████ tonen niet aan dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeerden om het land te verlaten.

Zij hadden evenwel recht op materiële hulp van het OCMW om te voorzien in hun basisbehoeften tot op het moment dat hun beroep tegen de weigering tot regularisatie werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ingevolge de bevalling van mevrouw op 4 juni van een premature baby, was een repatriëring in de periode van 1 mei 2014 tot 30 juni 2014 onmogelijk.

Door het OCMW werd geen voorstel gedaan voor opvang van de minderjarige kinderen en hun ouders in een federaal opvangcentrum. Het OCMW is haar informatieplicht niet nagekomen. Dit betekent dat het OCMW verder bevoegd bleef om materiële dienstverlening te bieden aan de minderjarige kinderen.

De vordering is gegrond zoals hierna bepaald.

De rechtbank volgt het advies van de heer Arbeidsauditeur.

Om deze redenen,
De rechtbank,

*Rechtdoende op tegenspraak,
Na erover beraadslaagd hebbende,
Alle andere en strijdige conclusies verwerpend,*

✓ **Wat betreft de vordering van de heer en mevrouw ██████████ ten aanzien van het OCMW:**

Verklaart de vordering ontvankelijk en in volgende mate gegrond.

Hervormt de beslissing van het Bijzonder Comité Sociale Dienst van het OCMW Antwerpen van 14 januari 2014.

Zegt voor recht dat de heer en mevrouw ██████████ gerechtigd zijn zowel in eigen naam als, als wettelijk vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen, op een equivalent leefloon gezin en een bedrag gelijk aan de kinderbijslag in de periode van 5 december 2013 tot en met 30 juni 2014.

Wijst het meergevorderde af.

➤ **Wat betreft de vordering van de heer en mevrouw ~~M. de Vries~~ ten aanzien van FEDASIL:**

Verklaart de vordering ontvankelijk doch ongegrond.

Wijst de vordering van de heer en mevrouw ~~M. de Vries~~ af.

➤ **Wat betreft de tegenvordering van FEDASIL:**

Verklaart de vordering ontvankelijk doch ongegrond.

De rechtbank verwijst het OCMW met toepassing van artikel 1017,2° Ger. W. in de proceskosten.

Deze kosten worden begroot als volgt:

- door eisende partij op 120,25 euro
- door FEDASIL op 273,50 euro, door de rechtbank herleid tot 120,25 euro
- door het OCMW: niet begroot

De griffier

C. DE ROEP

De voorzitter van de kamer

F. STRAETMANS

De rechter in sociale zaken
werkgever

G. VAN RAEMDONCK

De rechter in sociale zaken
werknemer

D. SERRIEN